

ΠΑΡΕΛΘΟΝ, ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΟΥΚΡΑΝΙΑΣ

Αιφνιδιασμένη η Δυτική κοινή γνώμη παρακολουθεί αμήχανα τις ραγδαίες εξελίξεις στην Ουκρανία και αγωνιά για τις επιπτώσεις μίας πολιτικής και στρατιωτικής κλιμακώσεως. Δεδομένου ότι τα διεθνή γεγονότα συνδέονται με το παρελθόν και προδιαγράφουν το μέλλον, είναι σκόπιμη μία σύντομη γεωπολιτική ιστορική ματιά στην περιοχή αυτή προκειμένου να γίνει περισσότερο ορατό και κατανοητό το παρόν. Το άρθρο δεν επιμένει στις λεπτομέρειες των εξελίξεων αλλά επιχειρεί να κατανοήσει τα αίτια της κρίσεως, να εικάσει το μέλλον και να εξαγάγει τυχόν χρήσιμα συμπεράσματα.

ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ

Η γεωγραφική θέση της σημερινής Ουκρανίας την καθιστούσε ανέκαθεν μέλος της έριδος μεταξύ γειτονικών Μεγάλων Δυνάμεων. Είναι χαρακτηριστικό ότι κατά τον 17^ο και 18^ο αιώνα την περιοχή ενέμοντο η Ρωσία, η Πολωνία και η Οθωμανική Αυτοκρατορία, ενώ κατά τον 19^ο αιώνα η Ρωσία, η Αυστρία και η Ουγγαρία. Κατά τον 20^ο αιώνα απετέλεσε μέρος της ΕΣΣΔ. Η ταυτότητα της χώρας είναι πρωτίστως σλαβική και ορθόδοξη. Σήμερα ο πληθυσμός των 45 εκατομμυρίων κατοίκων της Ουκρανίας αποτελείται από 78% Ουκρανούς, 17% Ρώσους (30% οι ρωσόφωνοι συνολικά), 5% από διάφορες εθνότητες και είναι άνισα κατανεμημένος (οι Ρωσικού φρονήματος ουκρανοί πολίτες ευρίσκονται κυρίως στο ανατολικό τμήμα της χώρας και στην χερσόνησο της Κριμαίας στην οποία φθάνουν το 58%).

Η Κριμαία παραχωρήθηκε στην Ουκρανία από την Ρωσία το 1954, ως κίνηση καλής θελήσεως για την επέτειο των 100 ετών από την ένωση των δύο χωρών και σε μία εποχή όπου η διάσπαση των χωρών αυτών θεωρείτο αδιανόητη. Η παραμονή σήμερα του ρωσικού Στόλου της Μ. Θάλασσας στην Κριμαία υλοποιείται βάσει διακρατικής συμφωνίας με συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα μετά την λήξη του οποίου απαιτούνται νέες σχετικές διαπραγματεύσεις ανανεώσεως. Στην χερσόνησο της Κριμαίας κατοικούν και Τάταροι μουσουλμάνοι σε ποσοστό 12%.

Η κατάρρευση της ΕΣΣΔ και η πτώση του τοίχους του Βερολίνου, δημιούργησε κενό ισχύος στην Ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια, το οποίο η Δύση (Η.Π.Α., ΝΑΤΟ και Ε.Ε.), παρά τις αρχικές της υποσχέσεις περί μη επεκτάσεως, φρόντισε να καλύψει με σχετική επιτυχία (κατακερματισμός Γιουγκοσλαβίας, Κόσσοβο, Βουλγαρία, Ρουμανία, χώρες Βαλτικής, Πολωνία, Ουγγαρία, Τσεχία, Σλοβακία, υποσχέσεις εντάξεως στις Δυτικές συμμαχίες σε Ουκρανία και Γεωργία κ.λπ.), θεωρώντας ότι η αδύναμη Ρωσία θα προσαρμοσθεί στην νέα πραγματικότητα. Το 1994 και στα πλαίσια παραδόσεως των πυρηνικών όπλων της Ουκρανίας, υπήρξε συμφωνία στην Βουδαπέστη, βάσει της οποίας οι Η.Π.Α. και η Ρωσία είναι εγγυητές της ακεραιότητας και κυριαρχίας της Ουκρανίας (την παραβίαση αυτής της συμφωνίας από την Μόσχα, επικαλείται τώρα η Δύση).

Η ουκρανική «πορτοκαλί επανάσταση» του 2004 έγινε αντιληπτή από την Ρωσία ως Δυτική στρατηγική περικύκλωση και έκτοτε προσπάθησε και επέτυχε την εκλογή της

φιλορωσικής ηγεσίας του 2010 του Γιανουκόβιτς. Η έμπρακτη στρατιωτική ρωσική προειδοποίηση του 2008 στην Γεωργία (Αμπχαζία, Ν. Οσσετία) ότι οι περιοχές περί τα ρωσικά σύνορα επηρεάζουν την ασφάλειά της και εμπίπτουν στην σφαίρα επιρροής της (δηλαδή τυχόν επέκταση του ΝΑΤΟ εκεί αποτελεί εχθρική ενέργεια), φαίνεται ότι δεν μελετήθηκε επαρκώς από τα Δυτικά κέντρα λήψεως αποφάσεων. Περαιτέρω δεν δόθηκε από τους Δυτικούς η δέουσα προσοχή στο λεγόμενο «Δόγμα Μεντβέντεφ» του 2008, σύμφωνα με το οποίο η προστασία των δικαιωμάτων ρώσων πολιτών (εκτός επικράτειας) αποτελεί υψίστη προτεραιότητα της ρωσικής εξωτερικής πολιτικής, ενώ η Δούμα, νομοθετώντας σχετικά από το 2009, επιτρέπει στις ρωσικές δυνάμεις να επεμβαίνουν στο εξωτερικό για την προστασία Ρώσων.

Η ταχεία οικονομική ανάκαμψη (κυρίως λόγω των εξαγωγών υδρογονανθράκων) και σημερινή επιστροφή της ισχυρής Ρωσίας του Πούτιν ανατρέπει τις Δυτικές φιλοδοξίες περί «ενιαίας και ανεξάρτητης Ευρώπης». Οι Η.Π.Α. διατείνονται (μάλλον υποκριτικά) ότι οι σφαίρες επιρροής ανήκουν στο ψυχροπολεμικό παρελθόν και ότι τα κυρίαρχα κράτη δύνανται να επιλέγουν ελεύθερα το μέλλον τους (αλήθεια ποια θα ήταν η αντίδραση των Η.Π.Α. στην υποθετική περίπτωση ρωσικής πρωτοβουλίας για δημιουργία συμμαχιών και στρατιωτικών εγκαταστάσεων σε περιοχές ζωτικών τους συμφερόντων, όπως στην Νότια Αμερική και Καραϊβική, με ελεύθερη και δημοκρατική βούληση των κρατών αυτών;)

Η μεγάλη εξάρτηση της Ουκρανίας από την Μόσχα είναι πολυδιάστατη και ενέχει οικονομικές, ενεργειακές, πολιτισμικές και γεωγραφικές παραμέτρους. Το 36% των εξαγωγών οδεύει προς τις χώρες της Κ.Α.Κ. και συνεπώς καθίστανται τρωτές σε εμπάργκο. Το μεγαλύτερο μέρος της βιομηχανικής παραγωγής (η οποία ευρίσκεται κυρίως στα ανατολικά μέρη όπου ζουν οι ρωσόφωνοι/ρωσόφιλοι κάτοικοι) εξάγεται στην Ρωσία. Το 80% των αναγκών της Ουκρανίας σε Φυσικό Αέριο (Φ.Α.) εισάγεται από την Ρωσία. Από τα περίπου 12.2 δις € του ετησίου ελλείμματός της, η Ουκρανία οφείλει τα 8 δις € στην Ρωσία (για το Φ.Α.).

Οι Ευρωπαίοι εκτιμούν ότι μία ρωσική Ουκρανία θα προκαλούσε αστάθεια στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη. Η Ουκρανία ενδεχομένως να εντάσσεται στα μακροπρόθεσμα σχέδια διευρύνσεως της Ε.Ε.. Η τρέχουσα, εν τούτοις, ευρωπαϊκή οικονομική κρίση και η προτεραιότητα στην εμβάθυνση της Ε.Ε., έχουν αναστείλει επ' αόριστον την διαδικασία διευρύνσεως η οποία στην περίπτωση της Ουκρανίας θα προσέθετε στην Ευρώπη ένα ακόμη τεράστιο οικονομικό πρόβλημα. Με την εταιρική συμφωνία, την οποία δεν υπέγραψε τελικά ο Πρόεδρος Γιανουκόβιτς, η Ε.Ε. προσπάθησε να αποκομίσει μεγάλα οικονομικά και γεωπολιτικά οφέλη, υποχρεώνοντας την Ουκρανία σε ανάληψη σειράς αυστηρών διαρθρωτικών και οικονομικών μέτρων και παρέχοντας σε αντάλλαγμα αόριστες υποσχέσεις για πιθανή άρση της βίζας των πολιτών της και δίχως δεσμεύσεις για έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων. Εκτιμάται ότι για την Δύση η Ουκρανία αποτελεί μείζον συμφέρον (δηλαδή το επιδιώκει ως σημαντικό αλλά δίχως την χρήση ισχύος). Η μόνη περίπτωση κατά την οποία η Ουκρανία αναβαθμίζεται σε ζωτικό Δυτικό συμφέρον,

είναι η ύπαρξη Δυτικής προθέσεως όπως καταλάβει στρατιωτικά την Ρωσία (π.χ. Γαλλία Ναπολέοντος, ναζιστική Γερμανία κ.λπ.), κάτι που δεν ισχύει σήμερα.

Οι Εθνικοί Σκοποί της Ρωσίας κρίνονται ως περιορισμένοι και αμυντικής φύσεως. Η Ρωσία δεν φαίνεται να έχει επεκτατικές βλέψεις (ανασύσταση δηλαδή της τσαρικής αυτοκρατορίας ή της ΕΣΣΔ) ούτε επιδιώκει να αναλάβει την ευθύνη διακυβέρνησης της Ουκρανίας. Εν τούτοις η τελευταία αποτελεί ζωτικό (υπό προϋποθέσεις ακόμη και υπαρξιακό) ρωσικό συμφέρον, γεγονός που αναγκάζει την Ρωσία να χρησιμοποιήσει δίχως αναστολές στρατιωτική ισχύ για την προάσπισή του.

Η αξία της Ουκρανίας για την Ρωσία έγκειται στο γεγονός ότι ευρίσκεται στο Νοτιοδυτικό μαλακό υπογάστριο αυτής. Εάν η Ουκρανία τελεί υπό Δυτική επιρροή, η Ρωσία χάνει το μεγαλύτερο μέρος των ευρωπαϊκών της ερεισμάτων. Επιπλέον, η νοτιοδυτική πλευρά της Ρωσίας και Λευκορωσίας εκτίθεται επί τόξου 1000 μιλίων (τα 700 μίλια με την Ρωσία) από τα πολωνικά σύνορα έως την Αζοφική θάλασσα με ελάχιστα φυσικά αναχώματα. Μέσω της Ουκρανίας διοχετεύεται προς την Ευρώπη ο κύριος όγκος των ρωσικών υδρογονανθράκων. Τέλος, με τον στόλο της Κριμαίας, η Ρωσία ελέγχει την Μ. Θάλασσα, την πρόσβαση στην Μεσόγειο, το εμπόριο και την μεταφορά ενέργειας στην Ε.Ε., ενώ όπως προαναφέρθηκε, δεν θα πρέπει να λησμονείται ο σημαντικός ρωσικός πληθυσμός εντός του κράτους αυτού.

Η Ρωσία, ως μεγάλη δύναμη και βάσει της ιστορικής της εμπειρίας (π.χ. το 1931 η Γερμανία ήταν ασήμαντη και το 1941 εισέβαλε πανίσχυρη στην Ρωσία), δεν σχεδιάζει τις κινήσεις της σύμφωνα με τις τρέχουσες συγκυρίες, προθέσεις και διαβεβαιώσεις αλλά κυρίως σύμφωνα με τις δυνητικές μελλοντικές γεωπολιτικές μεταβολές. Δείγμα του ρωσικού ενδιαφέροντος για την διατήρηση της επιρροής στην Ουκρανία, αποτελεί η βοήθεια των \$ 15 δις και η μείωση της τιμής του Φ.Α. κατά 33% (μετά τις πρόσφατες πολιτικές αλλαγές στο Κίεβο, η βοήθεια αυτή έχει παγώσει), καθώς και η επιθυμία της όπως την εντάξει στην Ευρασιατική Ένωση.

Παρατηρείται κατά συνέπεια το οξύμορο φαινόμενο η Ουκρανία να αποτελεί το μήλο της έριδος δύο πλευρών από τις οποίες ουδεμία την θέλει πραγματικά. Η ακεραιότητα της Ουκρανίας δεν θα αποτελούσε απειλή προς οιαδήποτε κατεύθυνση, υπό τον όρο η χώρα να τηρεί ουδετερότητα. Εάν οι Ουκρανοί απέδιδαν μεγαλύτερη βαρύτητα στην εσωτερική τους βελτίωση αντί της επιλογής συμμάχου πλευράς, ίσως η κατάσταση να ήταν σήμερα διαφορετική.

ΤΡΕΧΟΥΣΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Από το 2010 η διακυβέρνηση Γιανουκόβιτς υπήρξε προβληματική. Πέρα από την προκλητική διαβίωσή του, τα αυστηρά μη δημοφιλή οικονομικά μέτρα (μισθοί, συντάξεις, φορολογία, παιδεία), η πτώση των ξένων επενδύσεων, η αποτυχία στις μεταρρυθμίσεις και το χαμηλό βιοτικό επίπεδο, σε συνδυασμό με την εκτεταμένη διαφθορά σε όλα τα κοινωνικά στρώματα, την έλλειψη κοινωνικής δικαιοσύνης, τις αυξημένες προεδρικές εξουσίες και τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δημιούργησαν σοβούσα δυσαρέσκεια η οποία κορυφώθηκε με την μη υπογραφή της

εταιρικής συμφωνίας με την Ε.Ε., τον περασμένο Νοέμβριο. Υπάρχει σοβαρό ενδεχόμενο την δυσαρέσκεια αυτή να εκμεταλλεύτηκαν κατάλληλα δυτικές μυστικές υπηρεσίες, προκειμένου να δρομολογηθεί η πολιτική ανατροπή.

Από τις πρόσφατες αναταραχές φαίνεται ότι η ανατροπή δεν προήλθε από την πάνδημη συμμετοχή των πολλών εκατομμυρίων πολιτών αλλά από μερικές χιλιάδες καλά οργανωμένες μειοψηφίες, μεταξύ των οποίων σημαντικό ρόλο διεδραμάτισαν ναζιστικές οργανώσεις οι οποίες προφανώς δεν οραματίζονται τα δημοκρατικά Δυτικά ιδεώδη και αξίες. Μέχρι στιγμής τα εν λόγω εξτρεμιστικά στοιχεία (τα οποία δεν τρέφουν τις καλύτερες προθέσεις για τις μειονότητες, μεταξύ των οποίων και η ελληνική των 150.000 ατόμων), μετέχουν της προσωρινής κυβερνήσεως και αποτελούν συνομιλητές της Δύσεως, παρά το γεγονός ότι μεταξύ άλλων συνεργάζονται με τον ακραίο ισλαμιστή και διεθνώς καταζητούμενο τρομοκράτη Ντόκου Ουμάροφ κατά της Ρωσίας. Την εικόνα της διασπάσεως στο εσωτερικό συμπληρώνει και ο θρησκευτικός κοινωνικός διαχωρισμός (άθεοι, ορθόδοξοι του Πατριαρχείου του Κιέβου, ορθόδοξοι του Πατριαρχείου της Μόσχας, ορθόδοξοι αυτοκέφαλοι, ουνίτες, καθολικοί, προτεστάντες, μουσουλμάνοι, εβραίοι).

Η Ρωσία έχει κινητοποιήσει τις στρατιωτικές της δυνάμεις και έχει λάβει την άδεια της Άνω Βουλής για επέμβαση (κατά την κρίση του Προέδρου) προς προστασία του ρωσικού πληθυσμού. Η σχεδόν χρεωκοπημένη Ουκρανία κινητοποιεί αμήχανα τις Ε.Δ. της και η Δύση της υπόσχεται οικονομική και πολιτική στήριξη (απαιτούνται 35 δις € για τα επόμενα δύο έτη), ενώ ταυτόχρονα απειλεί την Μόσχα με κυρώσεις σε περίπτωση στρατιωτικής επεμβάσεως. Ο Πρόεδρος Γιανουκόβιτς ευρίσκεται σε ρωσικό έδαφος, μη παραιτούμενος των δικαιωμάτων του. Την προσωρινή ουκρανική κυβέρνηση με την οποία συνομιλεί η Δύση, θεωρεί παράνομη η Ρωσία η οποία ελέγχει στρατιωτικά (άτυπα αλλά ουσιαστικά) την Κριμαία που έχει ήδη ανακηρύξει φιλωρωσική τοπική ηγεσία. Ενδιαφέρον για την Κριμαία επιδεικνύει και η Τουρκία επικαλούμενη την ασφάλεια των Τατάρων της περιοχής, οι οποίοι τρέφουν αντιρωσικά αισθήματα.

ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Από την ανάλυση που προηγήθηκε διαφαίνεται ότι η διατήρηση της ακεραιότητας και ενότητας στην Ουκρανία αποτελεί πλέον ιδιαίτερα δύσκολο σκοπό, λόγω των πολλών εσωτερικών εθνοτικών, πολιτικών, οικονομικών και πολιτισμικών διαφορών, οι οποίες επιτείνονται και εκτραχύνονται από τα συμφέροντα της Δύσεως και της Ρωσίας. Επισημαίνεται ότι ο όρος Δύση είναι απλουστευτικός δεδομένου ότι τα συμφέροντα των παραγόντων που την συνθέτουν (π.χ. ΝΑΤΟ, ΕΕ, ΗΠΑ, Γερμανία, Γαλλία κ.λπ.) δεν είναι πάντοτε ταυτόσημα και συνεπώς οι επί μέρους συμπεριφορές θα πρέπει να μελετώνται επαρκώς.

Κρίνεται ότι η τρέχουσα κρίση αποτελεί ευκαιρία για την Ρωσία, προκειμένου να επιδείξει σε πολιτικό επίπεδο την αποφασιστικότητα με την οποία προασπίζεται τα ζωτικά της συμφέροντα και παράλληλα να δημιουργήσει την επιθυμητή ζώνη

ασφαλείας περί τα σύνορά της. Στο πλαίσιο αυτό εκτιμάται ότι θα προσπαθήσει να εξασφαλίσει μόνιμο ευνοϊκό καθεστώς στην Κριμαία ακόμη και αν αυτό σημαίνει πλήρη αυτονομία από την Ουκρανία ή και ένωση με την Ρωσία. Η επίτευξη του στόχου αυτού θα επιχειρηθεί πρωτίστως με ειρηνικό τρόπο (π.χ. δημοψήφισμα της 30^{ης} Μαρτίου) ή με πειθαναγκαστικό τρόπο (έντονη παρουσία στρατευμάτων και απειλή χρήσεως βίας). Επιπλέον η Ρωσία θα επιδιώξει, μέσω συνομιλιών (ή και δημοψηφισμάτων), την δημιουργία Συνομοσπονδίας στην Ουκρανία (ήδη ο σύμβουλος ασφαλείας του Πούτιν, Γκλάζιεφ ανέφερε το παράδειγμα της Δανίας με την Γροιλανδία) ή την πλήρη απόσχιση των ανατολικών περιοχών στις οποίες υπάρχει έντονη παρουσία Ρώσων .

Στην ανωτέρω μεθόδευση της Ρωσίας οι ΗΠΑ, η ΕΕ και το ΝΑΤΟ κρίνεται ότι δεν θα αντιδράσουν στρατιωτικά, κυρίως διότι η Ουκρανία δεν αποτελεί ζωτικό δυτικό συμφέρον, οι ΗΠΑ εστιάζουν την προσοχή τους στην Άπω Ανατολή και την Μ. Ανατολή όπου χρειάζονται την σύμπραξη ή την ανοχή της Ρωσίας, ενώ η ΕΕ και ιδιαίτερα η Γερμανία εξαρτάται ενεργειακά και εμπορικά από την Ρωσία. Η Ουκρανία δίχως Δυτική στρατιωτική στήριξη δεν πρόκειται να επιχειρήσει στρατιωτικά αντίμετρα για τα δρώμενα στην Κριμαία. Εν τούτοις σε περίπτωση τετελεσμένων ρωσικών ενεργειών, η Δύση αναμένεται ότι θα αναλάβει σειρά δραστικών πολιτικών και οικονομικών μέτρων εναντίον της Ρωσίας, διότι σε διαφορετική περίπτωση θα απολέσει την ήδη κλονισμένη εμπιστοσύνη κάποιων συμμάχων της στην Α. Ευρώπη και την Μ. Ανατολή.

Εάν οι συνομιλίες και λοιπές ενέργειες, για την διάσπαση της Ουκρανίας δεν αποφέρουν καρπούς εκτιμάται ότι η Ρωσία θα εφαρμόσει σκληρά οικονομικά, εμπορικά, ενεργειακά και κοινωνικά (με τους ρωσόφωνους και ρώσους) μέτρα κατά της Ουκρανίας, τα οποία σε συνδυασμό με τα Δυτικά μεταρρυθμιστικά μέτρα του ΔΝΤ (κάτι γνωρίζουμε στην Ελλάδα από αυτά), θα συντηρήσουν την αστάθεια και θα εξουθενώσουν τον ουκρανικό πληθυσμό ο οποίος θα οδηγηθεί σε πολιτική ανατροπή (ενδεχομένως όχι ειρηνική), ευνοϊκή για την Ρωσία.

ΟΥΚΡΑΝΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

Η κρίση της Ουκρανίας βρίσκει την χώρα μας στην Προεδρία της Ε.Ε.. Κατά συνέπεια οι σχετικές δηλώσεις και ενέργειες της ελληνικής κυβερνήσεως οφείλουν να εκπροσωπούν την Ε.Ε. αλλά παράλληλα και πρωτίστως να υπηρετούν τα Εθνικά μας Συμφέροντα. Για ευνοήτους λόγους αρχής η Ελλάς οφείλει να στηρίζει την ακεραιότητα της Ουκρανίας και ταυτόχρονα θα πρέπει να προασπίσει έμπρακτα την ασφάλεια των 150.000 Ελλήνων της χώρας αυτής από φυσική, οικονομική ή πολιτισμική βία (ειδικά τώρα που συγκυβερνούν φιλοναζιστικά κόμματα).

Πέραν των ανωτέρω η Κυβέρνησή μας θα πρέπει να σταθμίσει τυχόν οικονομικές απώλειες που συνδέονται με την Ρωσία (π.χ. επενδύσεις, τουρισμός, αποκρατικοποιήσεις) και να σχεδιάσει από τώρα τις δέουσες πολιτικές, διπλωματικές και οικονομικές ενέργειες. Ακόμη θα πρέπει να συνυπολογισθούν οι επιπτώσεις στην

Ευρωπαϊκή οικονομική, επενδυτική και αναπτυξιακή βοήθεια προς την χώρα μας, σε περίπτωση που απαιτηθεί η διάθεση μεγάλης οικονομικής βοήθειας προς την Ουκρανία.

Κυριότερο ίσως δίδαγμα για την χώρα μας αποτελούν οι εξής διαπιστώσεις:

- Χώρες με μεγάλες πολιτικές, κοινωνικές και πολιτισμικές διαφορές εύκολα ποδηγετούνται από ξένα συμφέροντα τα οποία και επιτυγχάνουν ευχερώς αστάθειες, αναταραχές, ανατροπές, εμφυλίους, αποσχίσεις και διασπάσεις. Ειδικά στην χώρα μας η οποία συνορεύει με γείτονες που δεν διαπνέονται από τις πλέον αγαθές προθέσεις, θα πρέπει να αποκλεισθεί η ανάπτυξη και διαμόρφωση πολυπολιτισμικής κοινωνίας, με παράλληλη ουσιαστική αντιμετώπιση του δημογραφικού μας προβλήματος. Επιπλέον η πολιτική συνοχή στη βάση των Εθνικών Συμφερόντων και η χάραξη διακομματικής Εθνικής Στρατηγικής θα έπρεπε να είναι αυτονόητη (μόνο ιδιοτέλεια και μη κατανόηση της εθνικής αποστολής του ωθεί ένα πολιτικό κόμμα να δηλώνει ότι δεν έχει κοινό τόπο συνεργασίας με ένα άλλο).
- Στην Ουκρανία φάνηκε ότι βίαιες αντιδημοκρατικές πολιτικές ανατροπές δεν προκαλεί η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών (του καναπέ) αλλά ισχνές και καλά οργανωμένες ακραίες μειοψηφίες. Μόνο αντίμετρο στις μειοψηφίες αυτές αποτελεί η καλά εδραιωμένη και αυτοπροστατευτική Δημοκρατία με κόμματα και πολίτες ικανούς να διακρίνουν την Δημοκρατία από τις παρεκτροπές της (δικτατορία ή οχλοκρατία). Η πραγματική Δημοκρατία δεν επιβάλλεται άνωθεν αλλά αποτελεί αγαθό που αναδεικνύουν και γεύονται οι ώριμες πολιτικά κοινωνίες. Ο ενσυνείδητος δημοκράτης πολίτης προστατεύει την Δημοκρατία του ενεργά, δεν συναλλάσσεται πλαγίως, εμφορείται από κοινωνική αλληλεγγύη, αποδέχεται μόνο την κρατική δημοκρατική εξουσία και απαιτεί ήθος, αξίες, δικαιοσύνη και αυστηρή εφαρμογή των νόμων τους οποίους πρώτος σέβεται και τηρεί ο ίδιος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στο πλαίσιο του διαρκούς γεωπολιτικού διεθνούς ανταγωνισμού, φαίνεται ότι η Ρωσία του Πούτιν έχει την πρωτοβουλία των κινήσεων και δημιουργεί ευνοϊκές συνθήκες για την εκπλήρωση των συμφερόντων της (πρόσφατα παραδείγματα η Συρία και τώρα η Ουκρανία). Το γεγονός αυτό σημαίνει ότι η Ρωσία διαθέτει σαφείς αντικειμενικούς σκοπούς και χειρίζεται έγκαιρα και αποτελεσματικά την εθνική της ισχύ (πολιτική, διπλωματική, στρατιωτική, ενεργειακή κ.λπ.) για να τους επιτύχει. Η Δυτική πολυφωνία αδυνατεί να παρακολουθήσει τις πρωτοβουλίες αυτές και δίδει την εντύπωση δεν αντιλαμβάνεται την δυναμική αλλαγή των όρων ισχύος.

Με αφορμή την κρίση στην Ουκρανία και γενικεύοντας σε παγκόσμιο επίπεδο, διαπιστώνεται ότι το εκάστοτε status quo, απεικονίζει τον συσχετισμό ισχύος κατά την χρονική στιγμή της θεσμοθετήσεώς του. Το status quo προασπίζουν οι

χώρες που το επέβαλαν, στην νομιμοποιητική βάση των σχετικών Συνθηκών που το θεσμοθέτησαν. Από την επομένη της υπογραφής των εν λόγω Συνθηκών, ο διακρατικός συσχετισμός ισχύος (στρατιωτικός, δημογραφικός, οικονομικός, τεχνολογικός, πολιτισμικός κ.λπ.) εξακολουθεί να μεταβάλλεται κατά άνισο τρόπο και οι ανερχόμενες (και γι αυτό αναθεωρητικές) δυνάμεις αμφισβητούν τις χώρες που ευνοεί το status quo, ενώ αυτές με την σειρά τους το προασπίζουν διατηρώντας και βελτιώνοντας την εθνική τους ισχύ. Οι χώρες οι οποίες θεωρούν το εκάστοτε status quo αμετάβλητο και αρκούνται στην επίκληση των Συνθηκών που το επέβαλαν, προδιαγράφουν την καταστροφή τους. Μοναδική τους ελπίδα η μελέτη, κατανόηση και εφαρμογή των απόψεων και θέσεων του προγόνου μας Ιστορικού Θουκυδίδου.

04 – Μαρτίου – 2014
Αντιναύαρχος ε.α. Β. Μαρτζούκος Π.Ν.
Επίτιμος Διοικητής ΣΝΔ
Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.